

על דעתו של הג"ר משה פיינשטיין בסוגיית המוות המוחי

הרב מרדכי הלפרין

נושא המוות המוחי נדון בתשובה חדשה יחסית של הרב משה פיינשטיין. בתשובה¹ מודגש שהפסקת הנשימה היא הסימן הקובע מוות על פי ההלכה, אלא שלעיתים יש לבצע גם בדיקה נויירולוגית (דקירת מחט) כדי לוודא שלא מדובר ב"התעלפות". בנפגעי תאונת דרכים נדרשת גם בדיקה פיזיולוגית המראה העדר זרימת דם למוח, ובדיקות פעימות לב איננה מוזכרת כלל בכל התשובה. בתשובתו מתאר הרב פיינשטיין תהליך באמצעותו ניתן להראות העדר זרימת דם למוח, תיאור המתאים לאנגיוגרפיה של כלי הדם המוחיים²:

"...וכיון שאתה אומר שעתה איכא נסיון שרופאים גדולים יכולין לברר ע"י זריקת איזו לחלוחית בהגוף ע"י הגידים לידע שנפסק הקשר שיש להמוח עם כל הגוף, שאם לא יבוא זה להמוח הוא ברור ששוב אין להמוח שום שייכות להגוף, וגם שכבר נרקב המוח לגמרי והוי כהותז הראש בכח..."

משמע שהרס מוחי נחשב כהתזת ראש בפוטנציה (=בכח), ואז פרכוסי הגוף נחשבים כפרכוס זנב הלטאה³ ואינם מונעים את קביעת המוות².

1. שו"ת אגרות משה חלק יורה דעה ח"ג סימן קל"ב. תשובה לחתנו הרב משה דוד טנדלר. מכתב מאוחר יותר ומפורש יותר של הגרמ"פ בענין זה, מובא להלן בעמ' 234-233.
2. "דברים אלו מבוססים בבירור על מאמרו המדעי של חתנו, אשר קבע במפורש שהמוות המוחי הוא הקובע בהלכה ואין פעילות הלב מעלה או מורידה (ראה מאמריו של הרב מ. ד. טנדלר: JAMA 238:1651 1977; Ann NY Acad Sci 315:394, 1978; וכן את המכתבים למערכת של הנ"ל: JAMA 243:808, 1978; JAMA 243:808, 1980; ד"ר אברהם שטיינברג, קביעת רגע המוות והשתלת לב, ספר אסיא ז, עמ' 209-230, לעיל עמ' 37-56).
3. האלות, פרק א, משנה ו.

אמנם יש קשיים אחדים בהבנת כוונת החשובה. בתחילת הקטע המובא (בחלקו) לעיל, דורש הרב פיינשטיין, פרט להעדר נשימה, "גם לא ניכרין בהם עניני חיות אחרים" לצורך קביעת המוות. ביטוי זה ניתן לפרשנויות שונות:

1) דרישה להעדר סימני חיות מכל סוג שהוא, כולל העדר פעילות לב.

2) דרישה להעדר סימני חיות נויורולוגיים כפי שכתב בקטע קודם:

"הנה אם לא ניכר בו בענינים אחרים ענין חיות שנראה כלא מרגיש בכלום אף לא בדקירת מחט..."

על כל פנים תמוהה העובדה שפעילות הלב כלל איננה מוזכרת בתשובה, אשר באה לחדש שהרס מוחי קובע מוות אפילו הלב פועם, התעלמות זו מביאה את בעל ה"נשמת אברהם"⁴ להניח שכוונת הרב פיינשטיין להחמיר ולדרוש בנפגעי תאונות דרכים מוות מוחי בנוסף לסימנים הקלאסיים של דום-לב והעדר נשימה. לדבריו אין כאן מקור לקביעת מוות בעוד הלב פועם.

אולם פירושו של ה"נשמת אברהם" מעורר שאלות חדשות:

א) אם התשובה מתייחסת אך ורק למצב בו נעדרים כל סימני החיות כולל פעילות הלב, מדוע צריך להגיע לגדר של "הותז ראשו בכח", הרי כל המשמעות של המושג "הותז ראשו" היא שהמותז נדון כמת גמור, למרות תנועות גוף הנדונות כפרכוס זנב הלטהא.

ב) מפירושו של ה"נשמת אברהם" יוצא שבנפגע תאונת דרכים, אם אין שום סימני חיים כולל פעימות הלב, אסור להפסיק מכשיר הנשמה ויש להמשיך בטיפול המלא עד שיוכח הרס כל המוח. ברור שמסקנה זו מנוגדת למקובל בכל העולם, ומעולם לא שמענו חיוב לבצע בדיקת חוסר זרימת דם למוח בכל נפטר מתאונת דרכים שקביעת מותו נעשתה בשיטה הקלאסית של העדר כל "סימני החיות" המקובלים: "מוטל כאבן דומם, אין בו דפיקה ובטלה הנשימה".

לכן בתשובה זו מסתבר יותר לפרש את הביטוי "סימני חיות" המעכבים את קביעת המוות, כסימנים נויורולוגיים המעידים על פעילות מוחית (כגון תגובה לדקירת מחט המוזכרת בראש התשובה), ולא כפרכוסים או פעימות לב.

אמנם מדברי הרב פיינשטיין, (אג"מ, י"ד ח"ב, ס' קמו, ד"ה אבל ברור), משמע לכאורה שדעתו כדעת ה"חכם צבי" שקביעת המוות תלויה בהפסקת פעילות הלב, והפסקת הנשימה אינה אלא סימן רגיש ותו לא. וז"ל שם:

"אבל ברור ופשוט שאין החוטם האיבר שהוא נותן החיות בהאדם, וגם אינו מהאיברים שהנשמה תלויה בו כלל, אלא דהמוח והלב הם אלו הנותנים חיות להאדם וגם שיהיה לו שייך לנשום ע"י חוטמו, ורק הוא האיבר שדרך שם נעשה מעשה הנשימה שבאין ע"י המוח והלב, ואית לנו הסימן חיות רק ע"י החוטם אף שלא הוא הנותן ענין הנשימה, משום שאין אנו מכירים היטב בלב ובטבור וכ"ש שאין מכירים במוח, וכוונת

4. נשמת אברהם חי"ד, שלט, ס"ק ב.

הקרא דנשמת רוח חיים באפיו לא על עצם רוח החיים שזה ודאי ליכא בחוטם, אלא הרוח חיים שאנו רואין איכא באפיו אף שלא נראה באיברים הגדולים איברי התנועה וגם אחר שלא ניכר גם בדפיקות הלב ולא ניכר בטבור, שלכן נמצא שלענין פקוח הגל בשבת תלוי רק בחוטם. וליכא שום סתירה מהזוהר שמביא החכ"צ שהלב הוא נותן החיות והכח לכל האיברים ומהרמב"ם בספר מורה נבוכים. ... ואין צורך להסבר החכ"צ שפעמים אי אפשר לשמוע דפיקת הלב מפני שהלב תחת החזה ומרוב חולשה א"א להכיר אם עודנו בחיים, ..."

אולם המעיין בדברים יבחין שעיקר הדברים נכתב כתשובה לשאלת הרב השואל, וכדי להראות שאין סתירה בין פשט סוגית יומא (פה.) לבין הזוהר שמביא החכ"צ והרמב"ם במורה נבוכים. מכאן עדיין לא מוכח שדעת הגרמ"פ לפסוק הלכה כדעת החכ"צ.

נוסף על העיון הישיר בשו"ת "אגרות משה" בדקתי באופן אישי מה מקובל במשפחת הרב פיינשטיין כהבנה הנכונה של כוונתו. לצורך הברור פניתי, בסוף שנת תשמ"ו, אל הרב שבתאי רפפורט מירושלים, בעל נכדתו של הגר"מ פיינשטיין. לדבריו מקובל בידו בדעת הגרמ"פ, שהרס כל המוח משמעותו מוות גם אם הלב פועם, כמי שהותז ראשו.

השגות אלו הועברו לעיונו של בעל ה"נשמת אברהם" שהשיב עליהן בכתב⁵:

"כפי הבנתי, תשובת האג"מ (י"ד, ח"ג, קלב) מחולקת ל-4 פסקאות:

הראשונה כעין הקדמה בה מביא הגאון ז"ל את הגמ' והרמב"ם וכותב לעיין בחת"ם סופר שביאר באורך (שם מפורש, לפי האג"מ י"ד ח"ב קמו, שאין לקבוע את המוות ללא העדר פעולה נוירולוגית, לב ונשימה גם יחד). בשניה הוא כותב על "חולים גדולים" שמונשמים ללא סימני חיות. אם לפי כ"ת שמה שכתוב בכל התשובה "ללא סימני חיות" הכוונה היא: ללא סימנים נוירולוגיים כשלבם של החולה עדיין פועם (מה שסותר לכאורה את חת"ם סופר המוזכר כמה שורות לפני כן), אז קשה לי, כי האם שמענו שבחולה כזה⁶ יהיה מותר לא לחדש את ההנשמה ללא

5. ספר אסיא ו', עמ' 40; להלן עמ' 325.

6. מעין זה, בחולה טרמינלי שמענו. הגר"מ פיינשטיין זצ"ל פסק להמנע מחידוש הנשמה מלאכותית בחולה טרמינלי ללא צורך בביצוע בדיקת מוות מוחי, ועל פי פסק זה נהגו הלכה למעשה.

עדות על כך שמעתי בחודש טבת תשמ"ט בניו-יורק מפי בתו של הרב ברוך ליב ששון זצ"ל, אשר נכחה בקיום מעשי של פסיקה זו בבית החולים כ-6 שנים לפני כן, לאחר שאחיה (בן הרב ברוך לייב ששון זצ"ל) התקשר עם בית הגרמ"פ, ונכדו, הרב מרדכי טנדלר, הורה בשם סבו להמנע מחידוש ההנשמה. ועיין אג"מ, חר"מ ח"ב סי' עג-עה.

בדיקה נוירולוגית מיוחדת (כפי שהגאון ז"ל דורש בפסקה השלישית), וה"ה בפסקה הרביעית, שם מדובר על חולה מורעל?

אמנם מסכים אני עם כ"ת שלא שמענו שבכל חולה אחרי תאונת דרכים (כפי שמובא בפסקה השלישית) תהיה דרושה בדיקה נוירולוגית מיוחדת כשאין לבו פועם וכשאין הוא נושם כלל, אך ברור שדווקא במקרים אלו בא הגאון ז"ל להחמיר וכפי שכותב שם להדיא.

ועיין באג"מ (יר"ד ח"ב סי' קמו) שאם יש סימני חיות ב-ECG הוא נקרא חי אף שאינו נושם. ופשוט קשה לי מאד לקבל שהגאון ז"ל חזר בו בתשובתו האחרונה לא רק ממה שהוא עצמו כתב בתשובה קודמת אלא שגם יצא לחלוק על החת"ם סופר בלי לכתוב על כך ולא אפילו ברמז, ועוד מבקש באותה תשובה לעיין בחת"ם סופר שהוא כביכול בא לסתור להלכה ולמעשה?⁷

7. אמנם בשונה מה"חכם צבי", החת"ם סופר ניתן להבנה על פיה דום לב אינו תנאי הכרחי לקביעת מוות. שהרי לכאורה יש סתירה בדברי החת"ם סופר עצמו. בשו"ת חת"ם סופר, יר"ד, שלח, כתב: "...כל שאחר שמוטל כאבן דומם ואין בו דפיקה, אם אחר כך בטל הנשימה, אין לנו אלא דברי תורתנו הקדושה שהוא מת." דרישה זו לקיום 3 הסימנים סותרת לכאורה את דבריו באותה תשובה ד"ה "ונחזי אנן": "...דהכל תלוי בנשימת האף וכמבואר ביומא פה ע"א". משמע שרק העדר הנשימה מהווה את הסימן הקובע.

אמנם בדיקה מדוקדקת של דברי החת"ם סופר מראה שאין כאן שום סתירה. סדר הופעת הסימנים בתשובת החת"ם סופר הוא כדלהלן:

(1) חוסר הכרה עם דום לב ("מוטל כאבן דומם ואין בו דפיקה")

(2) הפסקת הנשימה ("אם אחר כך בטל הנשימה...")

סדר זה מתאים למוות עקב אירוע קרדיאלי בו הפגיעה הראשונית היא פגיעה בלב, כשהפסקת הנשימה מתרחשת זמן קצר אחר כך לאחר שגזע המוח סובל מהיפוקסיה עקב הפגיעה במחזור הדם.

במצב כזה, כל עוד לא פסקה הנשימה, אין שני הסימנים הראשונים מספיקים לקביעת מוות. ולכן רק "אם אחר כך בטל הנשימה, אין לנו אלא דברי תורתנו הקדושה שהוא מת". לעומת זאת במקרי מוות רבים סדר הדברים שונה:

(1) חוסר הכרה והפסקת נשימה

(2) דום לב

האפשרות שהלב הוא ה"אחרון למות", מתוארת בדברי רבנו בחיי:

"בכל לבבך, שהכוונה בו עד רגע אחרון שבמיתה ממה שידוע לחכמי המחקר כי הלב הוא אבר הראשון ביצירת הולד...והוא גם כן האחרון שימות בכל אברי הגוף". (כתבי רבנו בחיי, כד הקמח, אהבה, ד"ה "ומצינו באברהם")

לכן נראה, שהחת"ם סופר לא קבע באופן החלטי שבמהלך מוות תמיד הנשימה היא זו שנפסקת אחרונה, עובדה שאיננה נכונה מבחינה רפואית, אלא תיאר תהליך מצוי של מוות, כשבתהליך זה הפסקת הנשימה – הסימן העיקרי בקביעת המוות – מופיעה בסוף. לפי הבנה זו, באותם מקרים בהם שונה סדר האירועים, והפסקת הנשימה הסופית מתרחשת לפני

אע"פ כן יש קשיים לא מבוטלים גם לשיטת ה"נשמת אברהם" המוסיף וכותב: "ברור לי שתשובת הגאון ז"ל כוללת דברים הקשים לי להבנה כרופא, 'הרי שולחן והרי בשר והרי סכין ואין לנו פה לאכול' (קידושין מו.)."⁵

אחד הקשיים החמורים בהבנת תשובת הגרמ"פ כדרישה לאנגיוגרפיה מוחית לאחר שהלב חדל לפעול (כדעת ה"נשמת אברהם"), היא העובדה הפשוטה שכאשר הלב דומם, היינו שאינו מזרים דם כלל, אין שום צורך לבצע אנגיוגרפיה להראות העדר זרימה מוחית, שהרי אין כלל הזרמת דם מן הלב. אנגיוגרפיה מתבצעת אך ורק כאשר הלב פועם, אלא שיש צורך לבדוק אם קיימת או נעדרת זרימת דם תקינה לאברים או רקמות מסויימות. לכן יש מקום לדרישת אנגיוגרפיה מוחית אם המוח נראה פגוע בעוד הלב פועם.

הרב ש. ישראלי⁸, בניגוד לבעל ה"נשמת אברהם", מתבסס דווקא על דברי הרב פיינשטיין בתשובותיו השונות⁹ ומוכיח שניתן לקבוע מוות לאחר הפסקה בלתי-הפיכה של הנשימה, למרות המשך פעילות הלב.

מובן שלויכוח זה השלכה מיידית על סוגיית השתלות הלב בישראל, כפי שבא לידי ביטוי בפולמוס הגדול שהתקיים לאחר החלטת מועצת הרבנות הראשית על התנאים הנדרשים ע"מ לאפשר היתר לבצע השתלות לב בישראל¹⁰.

בשאלה האם חזר בו הגרמ"פ מהאיסור לבצע השתלות לב נחלקו הכותבים: הרב משה דוד טנדלר, חתנו של הגרמ"פ, כתב¹¹:

"חמי הרב משה פיינשטיין זצ"ל היה מודע היטב להתקדמות הזאת והתיר ניתוחי השתלות לב בשנים האחרונות. אכן, שכן שלי שהושתלו אצלו לב ושתי ריאות לפני שנתיים בפיטסבורג (קבוצת ד"ר סטרזל) עשה

הפסקת פעולת הלב, "הכל תלוי בנשימת האף כמבואר ביומא פ"ה וניתן לקבוע את המוות עם הפסקת הנשימה הסופית."

באופן מעשי קשה להוכיח את סופיות הפסקת הנשימה, ולכן יש צורך להמתין עד הפסקת פעילות הלב לפרק זמן כזה בו הספיק להגרם נזק מוחי לא הפיך. אך אם ניתן להוכיח קיומו של נזק כזה בשלב מוקדם יותר, בין הפסקת הנשימה להפסקת פעילות הלב, ניתן להבין בדעת החת"ם סופר ש"הכל תלוי בנשימת האף" והאדם נחשב מת.

8. הרב ש. ישראלי, בהיתר השתלת לב כיום – היסודות החלטת מועצת הרבנות בנדון. ברקאי, ד, 32-41 (תשמ"ז): להלן עמ' 309-299.

9. אג"מ, י"ד ח"ב, קמו; יו"ד ח"ג, קלב.

10. השתלות לב בישראל החלטת מועצת הרבנות הראשית. ספר אסיא ו', עמ' 27-38, להלן עמ' 310-323. ראה פקסימילה, להלן עמ' 326-327.

11. תחומין ז, עמ' 187, בהערה 2. אמנם העירני בעל ה"נשמת אברהם" שאין להוכיח ממקום בו יש חוסר בתורמי לב, והרופאים "לא צייתי דינא" שאז הלב מוצא ממילא, והשאלה היא אך ורק אם מותר לחולה להסכים לקבל את הלב. בכגון זה אין לאסור הצלת החולה ע"י ההשתלה, אך אין מכאן הוכחה שעצם נטילת הלב מותרת.

כן לאחר יעוץ עם הרב פיינשטיין ועם, ייבדל לחיים, הרבי מלובביץ (שליט"א)."

לעומתו כתב הרב דוד שור¹²:

"וכעת דברתי עם הרב דוד פיינשטיין שליט"א, בן הרב משה פיינשטיין זצ"ל, והוא העיד לי שאביו לא התחרט בכלל לפני מותו ממה שכתב בשו"ת אגרות משה בסימני מיתה והשתלת הלב."

בירור ישיר עם הרב דוד פיינשטיין¹³ העלה שבניגוד למצוטט בשמו, אין בידו מידע הסותר את עדות הרב טנדלר, אף כי אין בידו מידע המאשר עדות זאת.

לסיכום, אין עדות הסותרת את עדות משפחת טנדלר על השינוי בדעתו של הגרמ"פ להתיר השתלות לב עקב ההתקדמות הרפואית אך קיים ויכוח חריף על הדרך להבנת הכתוב בתשובותיו "איגרות משה".

לאור ויכוח זה פניתי אל הרב שבתי רפפורט שליט"א (אשר היה בקשר ישיר עם הגרמ"פ זצ"ל בעת הכנת התשובה הנדונה, לדפוס) על מנת לקבל בכתב את התיחסותו לויכוח הנדון. תשובתו היתה חד משמעית:

12. הרב דוד שור, בענין סימני מיתה והשתלת הלב לחולה דעת הגאון ר' משה פיינשטיין זצ"ל, המאור, שנה מ, קונטרס ה (רחצ), 12-13, תשמ"ז.

13. עקב חילוקי הדעות בין חתנא דבי נשיאה לבין המובא בשם בנו, פנה בעל ה"נשמת אברהם" בשיחה טלפונית מקומית (ביום כ"א טבת תשמ"ט) אל הרב דוד פיינשטיין בשלש שאלות:

א. האם הגרמ"פ חזר בו בכתביו מקביעתו הדורשת להגדרת מוות העדר פעילות עצמאית הן של הלב הן של הנשימה והן של המוח?

ב. האם הגרמ"פ חזר בו בעל פה מקביעה זו?

ג. האם יתכן שהגרמ"פ אכן חזר בו אלא שהדבר לא נודע לבנו הנ"ל?

לשאלה א' השיב: "שלדעתו אין עדות ממה שכתב אביו ז"ל שהוא חזר בו מקביעתו של הגדרת המוות".

לשאלה ב' השיב: "שאינו יודע אם אביו ז"ל חזר בו בע"פ מהנ"ל".

לשאלה ג' השיב בחיוב. שיתכן והגרמ"פ חזר בו בע"פ ללא ידיעתו (של הבן). ולא כפי שהובא בשמו בהפרדס, תשרי תשמ"ח חוב' א עמ' 14, וצוטט באור המזרח תשמ"ח עמ' 92. חשובות אלו נמסרו לכותב הטורים בע"פ למחרת היום, והובאו בקצרה בכתב בכרך ד' (מילואים) של "נשמת אברהם" יו"ד סי' שלט, עמ' קלג-קלד.

בע"ה

אור ליום שני ו' כסלו תש"ן
לכבוד ידידי הרה"ג ד"ר מרדכי הלפרין שליט"א
שלו' ורוב ברכות עד העולם.

הנדון: דעת זקני הגאון רבי משה פיינשטיין זצוק"ל

בענין קביעת עת המוות

לבקשת כת"ר הנני כותב לו את מה שידוע לי בבירור מדעת מורי זקני הגאון זצוק"ל בענין קביעת עת המוות. אקדים רק כי נפלה בחלקי הזכות לערוך את שני הכרכים האחרונים של אגרות משה שיצאו בחיי הגאון המחבר (אורח חיים חלק ד' ויורה דעה חלק ג', אבן העזר חלק ד' וחושן המשפט חלק ב'). עם תחילת העריכה קבלתי לידי את התשובות, כשכל אחת כתובה לעצמה, ואני ליקטתי אותן אחת אל אחת לפי הנושאים, וערכתי אותן לדפוס.

לפעמים היה הצורך בהבהרות לגבי תשובות שתוכנן לא היה ברור כל הצורך, ואז פניתי אל זקני זצוק"ל. לפעמים בחר זקני זצוק"ל להבהיר הענין בקצרה, ולפעמים בחר לכתוב תשובה מיוחדת, כמו שעשה באבן העזר חלק ד' סי' י"ח. כך הקפדתי לעשות תמיד, שלא להוציא מתחת ידי תשובה שיש ספק בתוכנה ובמשמעותה.

התשובה שנדפסה באגרות משה יורה דעה חלק ג סימן קל"ב, נכתבה לפי מיטב זכרוני ללא קשר לשאלת השתלות איברים, אלא לבקשת מורי חותני שליט"א, להבהיר את קביעת עת מותו של אדם המחובר למכונת הנשמה, כדי שמותר יהיה לנתקו מן המכונה. בעיה זו עלתה על סדר היום הציבורי בארצות הברית כאשר התפרסם משפט בערכאות שלהם, שבו תבעו הורי נערה שהיתה זמן רב במצב של חוסר הכרה ומחוברת למכשיר הנשמה, לנתקה מן המכשיר כיוון שלטענתם היתה כבר מתה. באותו הזמן התחיל דיון ציבורי מקיף בענין מותם של אנשים המחברים למכשיר הנשמה.

אין ספק בעולם, וכך ידוע לי בבירור משיחה שניהלתי עם מורי זקני זצוק"ל, בטלפון ואחר כך פנים אל פנים תוך כדי עריכת הספר, שהשאלה נשאלה במקרים שהלב עדיין פעם. לא היה מי שיעלה על דעתו שאדם שליבו נדם, והוא נושם רק על ידי מכונה, אינו מת גמור. השאלה היתה אך ורק במקרה שהלב עדיין פועם ודופק, אלא שהאדם אינו מסוגל לנשום שלא על ידי מכונת הנשמה. לשאלה זו ניתנה התשובה הנ"ל הקובעת שאם האדם אינו מסוגל לנשום בעצמו, הוא וודאי חשוב כמת.

התנאי היחיד שהתנה שם מ"ז זצוק"ל, הוא שוודאי לנו שהנשימה לא תחזור. וממש ברוח הקודש של חכם העדיף מנביא, חזה מ"ז זצוק"ל את בדיקת ה-apnea שהונהגה רק שנים לאחר מכן.

שוב, להסיר כל ספק, ידוע לי בבירור כי תשובה זו התייחסה למקרה שהלב עדיין פועם, והאדם מונשם במכונה.

מסקנת תשובה זו היא שיש שתי אפשרויות לקביעת המוות. האחת: הפסקת הנשימה כמבואר ביומא. אלא, שמשום שיתכן שהפסקה זו היא זמנית בלבד, יש אפשרות שניה: ברור מוחלט שאספקת הדם למוח נפסקה, וכתוצאה מכך אין ספק שהמוח "נרקב". מורי זקני זצוק"ל קבע שהקביעה השניה מקבילה לאדם שהותז ראשו, שנחשב לגמרי כמת. הרי ברור לכל מי שקרא את תשובתו באגרות משה יורה דעה ח"ב סי' קע"ד ענף א', שבהותז ראשו נחשב כמת אף על פי שליבו פועם. ובתשובה הנ"ל ביו"ד ח"ג, כתב שהקביעה שאספקת הדם למוח פסקה, שקולה כקביעה שהאדם אינו מסוגל עוד לנשום, דהיינו ששתיהן מתייחסות למצב שהלב עדיין פועם.

כלומר, רק אם נאמר שדברי מרן זקני זצוק"ל סותרים אלה את אלה, ניתן יהיה לפקפק ולומר שהתשובה ביו"ד ח"ג עוסקת באדם שלבו נדם.

אבל גם ללא נימוק זה ידוע לי בבירור, כפי שכתבתי למעלה, שהשאלה וגם התשובה עסקו באדם שליבו פועם עדיין.

מאחר, וכפי שכתבתי, לא התייחסה תשובה זו לשאלת השתלת איברים כלל, אלא לשאלת הפסקת פעולתה של מכונת הנשמה, אין בין תשובה זו ובין תשובה שנכתבה שנתיים מאוחר יותר – ונדפסה באגרות משה חושן משפט ח"ג סימן ע"ב כל סתירה. בזמן שנכתבה תשובה שניה זו, לא היה עדיין שום סיכוי לקליטת הלב המושתל אצל החולה שהושתל בו. אבל כאשר השתנה המצב בשנים שלאחר מכן מבחינה זו, וכן אפשר היה לבצע את מה שפסק לגבי קביעת עת המוות, ברור ששוב לא שייך היה לומר שהשתלת לב הינה רציחה לשתי נפשות.

בקשתי מגיסי הרה"ג ר' מרדכי טנדלר שליט"א להראות מכתב זה למר דודי הגאון הר"ר דוד פיינשטיין שליט"א כדי לקבל את הסכמתו לפירסום המכתב.

מר דודי שליט"א הביע את הסכמתו השלמה.

אני מקווה כי הבהרה זו תעמיד הדברים על דיוקם ותסכור פי הדוברים על צדיק עתק, כאילו חשב מרן זצוק"ל שמשאירים אדם מחובר

למכונת הנשמה גם לאחר שליבו הפסיק לפעום, וכי לו יצוייר אדם כזה המונשם במכונה וליבו כבר נדם, שיש בכלל מקום וספק ספיקא לחשבו כחי.

והנני ידידו מברכו באהבה
שבתי אברהם הכהן רפורט

הדברים מדברים בעד עצמם, ודומני שיש בהם כדי להכריע בויכוח על דעת הגרמ"פ זצ"ל בסוגיית המוות המוחי.

מקור: ספר אסיא ז', עמ' 137-145, 1993